

56. FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI: OMNIBUS »ZAGREBAČKE PRIČE« 11 AUTORA I »BLIZINA« ZDRAVKA MUSTAČA

Reciklaža hrvatske metropole

Omnibus ima pravih bisera među kojima valja izdvojiti filmove Odvorčića i Klukovića ili Igora Mirkovića dok je vrhunac pružio Zvonimir Jurić, a već sad, nakon dva festivalska dana, ističu se i glumačke kandidature za nagrade

PULA – Drugi festivalski dan velika je igra brojki: počevši od 109 prijavljenih scenarija na natječaj kako da Grad Zagreb uđe u sferu financiranja igranog filma, što je pokrenuo producent Boris T. Matić, preko devet odabranih za snimanje do njihove realizacije u čemu je sudjelovalo jedanaest redatelja. To su redom »Šamar« Nebojše Slijepčevića, »Film Gorana Odvorčića i Matije Klukovića za Asju Jovanović i Andreu Rumenjak« Odvorčića i Klukovića, »Špansko kontinuitet« Ivana Sikavice, »Recikliranje« Branka Ištvančića, »Žuti Mjesec« Zvonimira Jurića, »Najpametnije naselje u državi« Ivana Ramljaka i Marka Škovalja, »Game Over« Darija Pleića, »Inkasator« Igora Mirkovića i »Kanal« Zorana Sudara. Nikad brojnije filmske ekipe pred publikom, a

sve je stalo u – jedan film.

U ovakvom novom filmskom iskustvu za Hrvatsku (prije nekoliko godina model je pokrenula nezavisna svjetska scena koja je u jednom filmu okupila neke od najvećih svjetskih režisera – Wendersa, Jaramuscha, Leea, Kaigu, Kusturicu, do Herzoga, Kaurismakija...) treba krenuti od zajedničkog

nazivnika koji je sam po sebi jasan: »Zagrebačke priče«. Prilikom da ih ispričaju redatelji i scenaristi(ce) iskoristili su na sličan način kao i u »Seksu, piću i krvoproliću«, generacijski ujednačeno, suvremeno i aktualno, s promjenjivim umjetničkim dosezima.

Teško je od šamara, uličnih tučnjava, prodavanja pameti

Osamdeset minuta u liftu – »Blizina« Zdravka Mustaća

po naseljima, igranju kompjutorskih igara, strahu od nepoznatih inkasatora... a svi dijagnosticiraju bolest društva, zavirujući im u uzroke razorenog i otuđenog obiteljskog zajedništva – napraviti pojedinačnu analizu, ali je velika stvar izdvojiti prave bisere, poput Odvorčićeva i Klukovićeve apela za majku i kćer gdje se tako snažno osjeća atmosfera ispred i iza kamere. To bi se moglo reći i za Mirkovićevo »Inkasatora«, dok je vrhunac idejom i režijom pružio Zvonimir Jurić u »Žutom Mjesecu«, ali nadasve briljantnom izvedbom prije svega trudne Lane Barić te Marije Škaričić.

Žiriju neće biti lako jer, eto, nakon dva dana u redu za »Zlatnu arenu« za žensku ulogu već čekaju bar tri glumice, od kojih je Barić sigurno prva. Uopće ne bi nikoga iznenadilo da ovo filmsko zajedništvo na kraju i trijumfira – podosta se toga može izdvojiti a malo čega skrivati.

Zdravko Mustać u filmu »Blizine« uspješno je, zajedno sa snimateljem Borisom Poljakom, doveo svoj eksperiment do kraja držeći pažnju gledatelja sat i pol u liftu s dvoje glumaca (Anica Kovačević i Damir Klemenčić) – koji isto tako mogu u red za nagrade. Što se tiče Poljaka i njegova snimateljskog rada (vrijedi i za neka ostvarenja u omnibusu), možda bi trebalo uvesti nagradu za najlošiju kameru jer bi uz ovoliko vrhunskih snimatelja u Hrvatskoj bila intrigantnija od »Zlatne arene«. Kad kažeš Poljak, kažeš kamera!

Mate ČURIĆ